

РЕШЕНИЕ

№ 6312

гр. София, 28.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 20.10.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **5982** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, вр. с чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на И. А. Е., без гражданство, роден на 24. 06. 1964 г., със съдебен адрес – С., [улица], оф. 9, чрез адв. М., срещу Отказ рег. № 5364р-11448 / 06. 06. 2022 г. на директора на Дирекция „Миграция“ за предоставяне на статут на лице без гражданство на територията на Република България.

В жалбата се излагат съображения, че не попада в изключващите клаузи, изброени в чл. 1, § 2 от Конвенцията за статута на лицата без гражданство, поради което постановения отказ, противоречи на международен договор, който има примат над вътрешното право. Сочи се, че посочените в заповедта заповеди за налагане на ПАМ не следва да се прилагат, тъй като по отношение на тях е изтекла погасителната давност. Излага съображения, че безспорно е установена липсата на руско гражданство, а не притежава друго гражданство. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ.

Ответникът - директора на Дирекция „Миграция“, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения излага в писмени бележки. АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 01. 06. 2021 г., И. Е. е подал заявление за предоставяне на статут на лице без

гражданство.

По повод на подаденото искане е изискана информация от Посолството на Руската информация в България, справка за съдимост на лицето, информация от ДАНС дали Е. представлява заплаха за националната сигурност, както и информация за производствата за предоставяне на закрила по искането на жалбоподателя за предоставяне статут на бежанец, като освен това с Е. е проведено интервю и са му разяснени правата.

С писмо рег. № 536400-31121 / 01. 12. 2021 г. жалбоподателят е уведомен, че производството се удължава с още 2 месеца, тъй като е налице фактическа и правна сложност.

С Отказ рег. № 5364р-11448 / 06. 06. 2022 г. на директора на Дирекция „Миграция“ на Е. е отказано предоставяне на статут на лице без гражданство на територията на Република България. Отказът е връчен на 15. 06. 2022 г. на пълномощник.

С жалба рег. № УРИ 536400-26545 / 28. 06. 2022 г., е оспорен отказа пред АССГ.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок, подлежащ на обжалване индивидуален административен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспореният отказ, е издаден от компетентен орган – директора на дирекция „Миграция“ – МВР, съобразно разпоредбата на чл. 21д от ЗЧРБ.

Съдът намира, че не са налице съществени нарушения на административнопроизводствените правила. В хода на производството на жалбоподателя са му разяснени правата, като освен това е проведено интервю с него относно изясняване на фактическото положение. Действително, отказът не е издаден в предвидения в чл. 21г, ал. 3 срок, включително и след неговото продължаване, но съдът намира, че този срок е инструктивен, а не преклузивен и с изтичането му не се погасява възможността административния орган да се произнесе по искането.

Съдът обаче счита, че така постановения отказ противоречи на материалния закон.

Като мотиви за издаването на обжалвания административен акт е посочено, че по отношение на Е. има наложени принудителни административни мерки, поради което е налице основание за отказ по чл. 21д, т. 6 от ЗЧРБ.

Съгласно чл. 21д, т. 6 от ЗЧРБ, директорът на дирекция „Миграция“ или оправомощено от него длъжностно лице издава решение за отказ за предоставяне на статут на лице без гражданство, когато се установи, че кандидатът има наложени принудителни административни мерки по чл. 41, т. 2, 3 и 5, чл. 42 или чл. 42з.

В случая административният орган се позовава на наложени ПАМ със Заповед № 3.-475 / 11. 07. 2006 г. на директора на Дирекция „Миграция“ за принудително отвеждане до границата на страната и забрана за влизане в България за срок от 10 години и Заповед № 637 / 25. 07. 2006 г. на директора на Областна дирекция Полиция – С. за принудително отвеждане до границата на страната.

Видно е, че в рамките само на две седмици са издадени 2 заповеди от различни административни органи и двете предвиждащи принудителното отвеждане на чужденеца до границите на Р. България.

С разпореждането за насрочване на делото са дадени изрични указания на ответника, да представи доказателства за предприетите действия по привеждането им в

изпълнение, но такива доказателства не са представени.

В тази връзка съдът намира за основателни доводите изложени в жалбата, че двете заповеди за налагане на ПАМ към настоящият момент не представляват годно изпълнително основание.

Съгласно чл. 285, ал. 1 от АПК, ако специален закон не разпорежда друго, изпълнителното основание не се привежда в изпълнение, ако са изминали 5 години от влизането му в сила.

В случая, правилно процесуалния представител на ответника сочи, че на основание ал. 2 на същия член, давността не се прилага служебно, но това става по възражение на задълженото лице, което вече е изразило становище относно ползването на института на давността. Действително самото изпълнение се развива в друго производство, различно от настоящото, но доколкото административния орган се позовава на наложени ПАМ на лицето, следва да е наясно, че същите не могат да бъдат изпълнени към настоящия момент. Освен това буди недоумение факта, че повече от 16 години след връчването на заповедите, същите не са изпълнени и въобще няма никакви доказателства, че са предприемани някакви действия по тяхното изпълнение.

Също така от данните по преписката, става ясно че И. Е. е престоял осемнадесет месеца в СДВНЧ Любимец откъдето е освободен на 14. 05. 2021 г., като отново няма данни за тези осемнадесет месеца спрямо чужденеца да са правени опити за връщането му в страната на произход или в друга страна.

В същото време, видно от писмо на посолството на Руската Федерация в България (стр. 38) консулският отдел на посолството не разполага с данни относно притежаването на гражданство на Руската федерация от Е. И. А., [дата на раждане] родом от [населено място].

С писмо № 4878/м-ко от 08. 09. 2021 г. на посолството на Руската федерация в България (стр. 28) изрично се сочи, че няма данни И. А. Е., роден на 24. 06. 1964 г. роден в [населено място], С. област, СССР да е придобил гражданство на Руската федерация по законодателството на Руската федерация за гражданство и съответно, че лицето не притежава гражданство на Руската федерация.

В същото време, от мотивите на оспорения акт, а и от производството развило се пред ДАБ, се установява, че И. Е. е влязъл на територията на Република България на 24. 05. 1992 г. с виза и национален паспорт на СССР, който му е откраднат.

При това положение, след като единствената страна – Руската федерация, от която Е. е притежавал национален паспорт, твърди, че същият не е гражданин на Руската федерация, то тогава жалбоподателят се явява лице без гражданство.

Съдът намира за неоснователни доводите на процесуалния представител на ответника, изложени в писмените му бележки, че било недоказано дали жалбоподателят се явява гражданин на У. предвид връзките му с тази страна.

В случая жалбоподателят във всички развили се по отношение на него административни производства (настоящото, пред ДАБ, както и при настаняването му в СДВНЧ) безпротиворечиво е сочел, че е роден в пределите на СССР и е притежавал единствено руски национален паспорт.

Не е в негова тежест да доказва, че е бил гражданин на друга държава, а това е работа на административния орган, ако има такива съмнения, да докаже, че жалбоподателят притежава друго гражданство и съответно не може да се приеме, че е лице без гражданство.

От друга страна в своите обяснения жалбоподателят сочи, че е роден в Русия, като с

У. единствено го свързва факта, че е работил там до 1992 г., когато напуснал страната, но сам по себе си факта на местоработата, не определя никаква свързаност и предоставянето на украинско гражданство.

В тази връзка неправилно от страна на ответника са интерпретирани дадените от жалбоподателя през 2004 г. обяснения в производството пред ДАБ (стр. 52), че след посещение в украинското посолство са му обещали даването на пасаван за пътуване. Действително в обясненията наистина се сочи възможността за издаване на пасаван, но изрично се отбелязва, че му е отказана помощ за издаване на документ за самоличност.

След като И. Е. е роден на територията на Руската федерация и е притежавал единствено паспорт на СССР, а в същото време от страна на Посолството на Руската федерация изрично се сочи, че няма данни да е придобил гражданство на Руската федерация по законодателството на Руската федерация за гражданство и съответно, че лицето не притежава гражданство на Руската федерация, то безспорно следва да се приеме, че жалбоподателя е лице без гражданство по смисъла на чл. 1, т. 1 от Конвенцията за статута на лицата без гражданство, приета в Ню Й. на 28. 09. 1954 г.

Съдът намира за неоснователни доводите изложени в оспорения акт, че към момента на подаване на заявлението и до настоящия момент Е. е незаконно пребиваващ на територията на Република България, тъй като въпреки изложеното, тези мотиви не са залегнали като правно основание за издаване на заповедта, въпреки че такова основание е налице (чл. 21д, т. 4 от ЗЧРБ) в закона.

В тази връзка следва да се отбележи отново, че правното положение на жалбоподателя се дължи именно на бездействието на ответника, който в продължение на 16 години не е намерил способи да изпълни издадените заповеди за налагане на ПАМ, като освен това и в периода на 18 месеца, когато Е. е бил принудително настанен в СДВНЧ отново не са предприети действия за извеждането му.

В същото време, безспорно жалбоподателят не може да се определи като гражданин на нито една държава, в съответствие с нейното законодателство, поради което и като лице без гражданство, следва да му се предостави такъв статут.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че при издаването на обжалвания административен акт е налице нарушение на материалния закон - отменително основание по чл. 146, т. 4 от АПК.

С оглед изхода на правния спор, следва ответника, да бъде осъден да заплати направените по делото разноски, но такива не са претендирани, поради което не се присъждат.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на И. А. Е., без гражданство, роден на 24. 06. 1964 г., Отказ рег. № 5364р-11448 / 06. 06. 2022 г. на директора на Дирекция „Миграция“ за предоставяне на статут на лице без гражданство на територията на Република България.

ВРЪЩА ПРЕПИСКАТА на директора на Дирекция „Миграция“ за ново произнасяне съобразно мотивите на настоящото решение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: